

Tilda Kelly

În seria ANIMĂLUȚE PRIETENOASE au mai apărut:

Salvarea puiului de koala

Pinguinul pitic

Urangutanul singurel

Ilustrații de
Gavin Scott și The Bright Agency

Traducere din limba engleză de
Cristina Nan

nemi

Capitolul unu

Erin Sapiano se plimba agale prin camera aerisită. S-a oprit lângă fereastră, uitându-se la iarba din care se ițea puzderie de flori violet. Și-a plimbat degetele peste peretele bleu, peste comoda cu sertare și peste birou și a străbătut-o un sentiment de bucurie: dormitorul ei!

În ultimii doi ani, fusese nevoită să împartă camera cu alte două fete de la casa de copii și se certau în permanență. Însă astăzi, Erin se mutase în locuința unui asistent maternal.

Să fie toată doar pentru mine? s-a întrebat ea, uitându-se în jur.

Nu, nu, nu! i-a răspuns repede o voce din mintea ei, parcă înecându-i speranțele cu un potop de apă rece. *Nu e a ta. E a lui Rachel. Nu uita că e doar un plasament de probă. Vei sta aici atâta vreme cât Rachel își dorește să rămâi.*

Erin avea destulă experiență, încât să nu-și facă iluzii că plasamentele sunt ceva de durată. Se mutase dintr-o casă într-alta mai des decât își amintea.

Când avea cinci ani, Erin fusese dată în grija asistenților sociali, pentru că mama ei nu mai putea să aibă grijă de ea. Se plimbase din plasament în plasament timp de un an, până când ajunsese în grija Adei și a lui David. Petrecuseră trei ani împreună, apoi Ada se îmbolnăvisese, iar Erin fusese nevoită să schimbe din nou alte câteva locuințe temporare. În cele din urmă, sfârșise prin a locui la casa de copii Oaklands.

Nici de astă dată nu va fi de durată, și-a zis Erin, răsucindu-și pe degete șuvițele lungi și negre, strânse în coadă. Ține minte că nu e un cămin permanent, ci unul temporar.

— Erin! a auzit-o pe Rachel strigând-o de la parter. E gata prânzul!

Fetița a închis încet ușa în urma ei și a străbătut holul alene. A trecut pe lângă baie, apoi prin dreptul dormitorului lui Rachel. A aruncat o privire rapidă înăuntru.

Pe podea se afla un covor mov, iar cearșaful de plapumă avea un model cu pene de păun purpurii, învârtajite pe un fundal de un verde-intens. Pereții albi erau acoperiți cu fotografii înrămate

înfățișând maimuțe mari și mici, cu coadă sau fără coadă. Rachel apărea în majoritatea pozelor, adesea ținând în brațe câte un animal, fapt care lui Erin i-a stârnit interesul. Rachel era medic veterinar, îngrijea animale sălbatice. Erin adora animalele și visa în secret să devină ea însăși un astfel de doctor, cu toate că nu se considera suficient de deșteaptă. Meseria lui Rachel părea grozavă. *Poate că o să-mi povestească despre ea,* și-a zis Erin încrezătoare.

A coborât scările și a intrat în bucătărie. Rachel tocmai punea pe masă o cratiță cu orez fiert și legume.

Avea părul castaniu și ondulat, strâns într-un coc neglijent, iar fața-i era acoperită cu pistrii din cauza statului prelungit la soare. Femeia i-a zâmbit cu căldură lui Erin.

— Aici erai! Sper că-ți place Nasi Goreng. E orez cu sos de soia, cu legume și pui. Nu știam sigur dacă-ți place mâncarea picantă, așa că e mai dulceagă, dar poți adăugi niște fulgi de ardei iute, dacă vrei.

— Mersi, a zis Erin și s-a strecurat pe scaunul de pe partea opusă a mesei.

Se simțea de parcă avea numai noduri în stomac. Extrem de neliniștită, a luat furculița, temându-se să nu facă vreo greșeală.

— Mănâncă oricât vrei! i-a spus Rachel.

Erin a început să înfulece. Mereu i se spunea să mănânce mai încet, dar pur și simplu nu putea. Ca și cum ceva din ea o îndemna să mănânce cât de repede cu putință, ca nu cumva hrana să dispară.

Spre ușurarea ei, Rachel nu a comentat nimic. În schimb, a continuat să mănânce, iar când a terminat, a împins oala de Nasi Goreng spre Erin.

— Mai ia o porție, dacă vrei. Am învățat să gătesc felul acesta când lucram în Indonezia, la un centru de îngrijire a urangutanilor.

— Un centru de îngrijire a urangutanilor? a repetat Erin, punându-și trei linguri mari de mâncare în farfurie.

— Da. Este un centru destinat urangutanilor orfani. Pădurarii îi învață pe puii de urangutan tot ce i-ar fi învățat mamele lor. Când aceștia ajung suficient de mari ca să poată supraviețui singuri, li se dă drumul înapoi în sălbăticie. Am lucrat acolo timp de doi ani. Slujba mea actuală constă cam în același lucru, doar că aici salvăm tot soiul de animale – nu doar urangutani – și nu le dăm drumul în sălbăticie.